

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/133/2019
Identifikačné číslo spisu:	7709209609
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7709209609.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Baustav SK, s. r. o., so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Námestie Osloboditeľov 32, zastúpenej JUDr. Michalom Treščákom, ml., advokátom so sídlom v Košiciach, Thurzova 6, proti žalovaným 1/ S. O., bývajúcemu v S., Š. XXXX/XX, 2/ M. A., bývajúcemu v A., X. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Miroslavom Vídovencom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Námestie Osloboditeľov 1, o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10 C 134/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. októbra 2018 sp. zn. 11 Co 112/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému 2/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni.

Náhradu trov dovolacieho konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 3. novembra 2016 č. k. 10 C 134/2009-313 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že je výlučným vlastníkom bytu č. 73 na 3. poschodí vo vchode č. D/7 bytového domu A6, súpisné číslo 6116 na ulici X. v A. parc. č. 1699/19, parc. č. 1699/25, parc. č. 1699/26, parc. č. 1699/28, parc. č. 1699/29, parc. č. 1699/30, parc. č. 1699/31 a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 7365/1183124 z celku. Žalovanému 2 priznal úplnú náhradu trov konania proti žalobkyni. Vyslovil, že žalobkyňa a žalovaný 1/ nemajú právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalobkyňa sa domáhala určenia vlastníckeho práva k bytu a zároveň aj absolútnej neplatnosti právneho úkonu - kúpnopredajnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ dňa 2. júla 2009 poukazujúc na to, že žalovaný 1/ nemal oprávnenie na jej uzavretie, lebo mu chýbala vôľa zo strany žalobkyne. Poukázal na to, že zo zmluvy o sprostredkovaní uzavretej 2. júla 2009 medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ (ďalej len zmluva o sprostredkovaní) vyplýva, že sprostredkovateľ sa zaväzuje, že bude pri výbere predaja dbať na to, aby zmluva čo najviac vyhovovala záujemcovi, kde sprostredkovateľ má všetky práva súvisiace s prevodom a predajom nehnuteľností a k úkonom im súvisiacich. Takéto splnomocnenie považoval súd prvej inštancie za určité a platné. Ďalej uviedol, že bolo na posúdení

Správy katastra Michalovce, či v konaní pod č. V 1533/09 zo dňa 10. júla 2009, č. z. 300/09 vykonal vklad na základe zmluvy o sprostredkovaní. Konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala, aby došlo k sfaľšovaniu zmluvy, pričom dodal, že to nekonštatovala ani prokuratúra pri preverovaní uvedeného vkladového spisu. Neprihliadal na skutočnosť, že 3. júla 2009 došlo k uzatvoreniu dodatku medzi žalobkyňou a žalovaným 1/, lebo nebolo preukázané, že by k uzatvoreniu dodatku došlo. Žalobkyňa v konaní nepreukázala ani ňou tvrdenú cenu bytu v čase predaja, keď súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k trhovej hodnote predmetnej nehnuteľnosti vo výške 29 000 - 30 000 eur. Zdôraznil, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a žalovaný 1/ neprekročil svoje oprávnenie vyplývajúce zo zmluvy o sprostredkovaní. Navyše žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, neexistovala skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver o neplatnom uzatvorení kúpnopredajnej zmluvy v zmysle ustanovenia § 37, resp. § 39 Občianskeho zákonníka, v rozpore s dobrými mravmi, a preto žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na základe podaného odvolania žalobkyňou rozsudkom z 10. októbra 2018 sp. zn. 11 Co 112/2017 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozsudku, s tým, že aj odôvodnenie rozhodnutia dáva dostatočný podklad o správnosti a zákonnosti rozhodnutia vo veci samej, ako aj o správnosti skutkových i právnych záverov. Stotožnil sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na určení absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, nakoľko v prípade súčasného návrhu na určenie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, ku prevodu ktorej malo dôjsť práve namietanou kúpnu zmluvou, sa súd jej neplatnosťou zaoberal z úradnej moci ako otázkou predbežnou. Zápis vlastníckeho práva v prospech žalovaného 2/ bol v katastri nehnuteľností vykonaný záznamom, ktorý nemá konštitutívne účinky, a preto akékoľvek úvahy o nesprávnosti tohto zápisu sú právne bezvýznamné, keďže vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudol žalovaný 2/ okamihom uzavretia kúpnej zmluvy. K otázke výkladu a nejednoznačnosti zmluvy o sprostredkovaní odvolací súd poukázal na ústavnoprávne požiadavky na spôsob posudzovania platnosti zmlúv. Bol toho názoru, že v čl. III. bod 2 zmluvy o sprostredkovaní došlo k platnému splnomocneniu žalovaného 1/ (sprostredkovateľa) k úkonom súvisiacim s predajom nehnuteľností špecifikovaných v zmluve, vrátane povinnosti vyplatiť sumu do 30 dní od predaja týchto nehnuteľností záujemcovi, pričom táto zmluva obsahuje aj prvky zmluvy príkaznej, vrátane dohody o plnomocenstve. Konštatoval, že prejav vôle v uvedenom článku je určitý v tom zmysle, že špecifikuje konkrétne nehnuteľnosti, aj keď nie je jednoznačne formulovaný, výkladom je možné ozrejiť jeho zmysel a skutočnú vôľu zmluvných strán. Dodal, že v tejto súvislosti je potrebné posudzovať skutočnú vôľu na uzavretie oboch zmlúv (sprostredkovateľskej i kúpnej) u všetkých ich účastníkov aj z pohľadu ich dobrej viery - a to predovšetkým s ohľadom na žalovaného 2/. Ďalej uviedol, že pohnútkou žalobkyne predat' tri byty minimálne za 177 255 eur nebola fixne premietnutá do zmluvy o sprostredkovaní, a preto nebola táto skutočnosť pre právny úkon významná z hľadiska posúdenia jeho platnosti/neplatnosti. Ďalej poukázal na ochranu dobromyseľného nadobúdateľa vlastníckeho práva pred pôvodným (skutočným) vlastníkom, keď žalovaný 2/ kúpil nehnuteľnosť v dobrej viere a zjavne bez obáv z absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorú by mala spôsobiť nejednoznačnosť formulácií v predchádzajúcej zmluve o sprostredkovaní, na obsahu ktorej sa žalovaný 2/ nijako nepodieľal, ale niesol by jej negatívne následky. Z týchto dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie z dôvodu, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) C. s. p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.). Namietala, že súdy nižších inštancií sa v odôvodnení nevysporiadali s jej rozhodujúcimi argumentmi, nesprávne vyhodnotili vedomosť žalovaného 1/ o vôli žalobkyne kompenzovať si predajom bytov nezaplatenú pohľadávku vo

výške 177 255 eur, pričom táto skutočnosť sa premietla do čl. IV. bodu 1 zmluvy o sprostredkovaní. Okrem uvedeného bolo podľa názoru žalobkyne v konaní jednoznačne preukázané, že sporný výklad vôle pri dohode o plnomocenstve použil práve žalovaný 1/, ktorý pripravoval zmluvu o sprostredkovaní, a že žalovaný 1/ nemal oprávnenie uzatvoriť kúpnu zmluvu za žalobkyňu. Ďalej uviedla, že odvolací súd sa uznaním plnomocenstva a s argumentáciou o dobromyseľnosti žalovaného 2/ odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Poukázala na to, že neurčité ustanovenia zmluvy o sprostredkovaní boli odstránené uzatvorením dodatku č. 1 k tejto zmluve, avšak odvolací súd tento dôkaz nevzal do úvahy. Spochybnila dobromyseľnosť žalovaného 2/, ktorá po zohľadnení všetkých skutočností podľa jej názoru nebola daná, a odvolací súd svojím právnym názorom poprel zásadu „nemo plus iuris“, lebo v danom prípade ide o exces, pri ktorom je potrebné skúmať všetky skutočnosti konkrétnej veci. Žalobkyňa ďalej poukázala na iné vkladové konanie Správy katastra Michalovce, v ktorom bolo poverenie na uzatvorenie kúpnej zmluvy udelené v zmluve o sprostredkovaní vyhodnotené ako neurčité a nezrozumiteľné. Ďalej namietala, že odvolací súd sa zároveň nevysporiadal s námietkou ohľadom manipulácie so zmluvou o sprostredkovaní, na podklade ktorej bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného 2/, a ktorú žalobkyňa nepodpísala. Napokon dodala, že napadnuté rozhodnutie sa odkláňa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke posudzovania vôle splnomocniteľa, excesu splnomocnenca a určitosti právneho úkonu. Navrhla zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ sa k doručenému dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za precízne odôvodnený. Skutkový stav bol spoľahlivo zistený v základnom konaní a platí, že v dovolacom konaní je potrebné z neho vychádzať. Uviedol, že žalobkyňa relevantným spôsobom nepreukázala dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., ktorý navyše nepodložila rozhodnutiami vyšších súdnych autorít. Navrhol dovolanie odmietnuť, prípadne zamietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 C. s. p.) a či sú splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné, a preto bolo odmietnuté.

K stručnému odôvodneniu v zmysle § 451 ods.3 veta prvá C. s. p. dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie dovolacieho súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, sp. zn. 2 Cdo 132/2013, sp. zn. 3 Cdo 18/2013, sp. zn. 4 Cdo 280/2013, sp. zn. 5 Cdo 275/2013, sp. zn. 6 Cdo 107/2012 a sp. zn. 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (sp. zn. 1 Cdo 6/2014, sp. zn. 3 Cdo 209/2015, sp. zn. 3 Cdo 308/2016, sp. zn. 5 Cdo 255/2014).

9. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 C. s. p.

10. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 431 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

12. Podľa § 421 ods.1 písm. a) C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

13. Podľa § 432 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Podľa § 440 C. s. p. dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá bola riešená odvolacím súdom, avšak odvolací súd sa pri jej riešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C. s. p. (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, sp. zn. 3 Cdo 216/2017, sp. zn. 4 Cdo 64/2018, sp. zn. 6 Cdo 113/2017, sp. zn. 7 Cdo 95/2017 a sp. zn. 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C. s. p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

15. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo

všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť.

16. V preskúmvanej veci dovolací súd skúmal prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p., či postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu procesných práv do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorého intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania. Namietaný procesný postup odvolacieho súdu, ktorý založil rozhodnutie na vykonaných dôkazoch súdom prvej inštancie, dovolací súd nepovažoval za opodstatnený. Odvolací súd sa náležite vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami uplatnenými žalobcom, ako aj preskúmal, či súd prvej inštancie rozhodnutie náležite odôvodnil. Ani dovolací súd po preskúmaní relevantnosti namietaných skutočností týkajúcich sa porušenia procesných práv žalobcu nedospel k záveru o ich dôvodnosti. Uplatnený dovolací dôvod nezakladá prípustnosť dovolania. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku. Věcná spojitost' odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

17. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavného súdu) platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. III. ÚS 119/03-30).

18. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princípu rovnosti právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods. 1.2, čl. 3 Základných princípov C. s. p.). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (napr. rozhodnutia najvyššieho

súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 158/2017, sp. zn. 4 Cdo 95/2017, sp. zn. 5 Cdo 87/2017, sp. zn. 6 Cdo 21/2017 a sp. zn. 6 Cdo 129/2017).

Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č.8/2018, pod R 71/2018). V systéme všeobecného súdnictva najvyššími súdnymi autoritami sú Najvyšší súd Slovenskej republiky, Ústavný súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva a v prípade aplikácie unijného práva aj Súdny dvor Európskej únie.

19. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky a odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. augusta 2018, sp. zn. 3Obdo/42/2018 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018, pod R 83/2018).

20. Vo vzťahu k druhému dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. dovolací súd uvádza, že bolo povinnosťou žalobkyne náležite vymedziť právnu otázku, od riešenia ktorej sa odvolací súd odklonil od doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Len poukázanie na skutkové okolnosti danej veci týkajúce sa posúdenia prejavu vôle splnomocniteľa, excesu splnomocnenca a určitosti právneho úkonu bez vymedzenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nespĺňa zákonné požiadavky v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Bolo povinnosťou žalobkyne presne v dovolaní uviesť, ktorý konkrétny judikát (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) odvolací súd nerešpektoval v napadnutom rozhodnutí. Uplatnený dovolací dôvod nezakladá prípustnosť podaného dovolania.

21. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol v zmysle § 447 písm. c) C. s. p, lebo smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v zmysle § 447 písm. f) C. s. p. z dôvodu nevymedzenia dovolacích dôvodov spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

22. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. a zásadou úspechu žalovaného 2/ v dovolacom konaní, ktorému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni (§ 255 ods. 1 C. s. p.) . O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

23. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v záujme rozumného usporiadania procesných nárokov strán sporu v súlade so zásadou procesnej ekonómie (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 Základných princípov C. s. p.) náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 8/2018 pod R 72/2018).

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.